

[Sneum.]

til selv at bestige Prædikestolen netop paa de Søn- og Helligdage, da Radioudsendelsen finder Sted, uden Hensyn til Præsterne ved den paagældende Kirke. Jeg skal ikke sige noget om Biskoppernes Dygtighed som Prædikanter, men jeg ved, at der blandt Præster og Provster er aldeles fortrinlige Prædikanter, som er værd at høre ogsaa i Radio. De gør et godt Arbejde i Kirkens Tjeneste, og det er jo det vigtigste, men de har ingen Evne eller Lyst til at albue sig frem. Adskillige Præster og Menighedsraadsmedlemmer og menige Kirkegængere er enige med mig i det, jeg her har sagt, og da jeg ved, at Kirkeministeren er en rettænkende og fordragelig Mand, skal jeg i Dag nøjes med at henstille til ham at overveje mine Udtalelser. Jeg gaar ud fra, at ogsaa Ministeren ønsker, at Divergenser om det her omhandlede Spørgsmaal helst bør undgaaes.

Horn: Her ved Finanslovens Behandling har flere Ordførere og Medlemmer peget paa Ønskeligheden af, at Reparationslovene af 1940 fik Efterfølgere i den nærmeste Tid, ligesom Haandværkerne har fremsat Ønske herom. Det var meget populære Love, som blev fuldt udnyttede, uden at Behovet derved blev dækket. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa disse Spørgsmaal i Almindelighed, men vil gerne rejse et specielt Spørgsmaal inden for dette Omraade, som jeg beder Regeringen have Opmærksomheden henvendt paa.

I Loven af 31. Oktober 1940 og senere Lov var Byggeudvalgenes Opgaver nærmere fastslaaet i § 8. De skulde saaledes hver især — jeg beder Formanden om Tilfældelse til et ganske kort Citat —

„inden for sin Kreds virke for Igangsættelse af Byggearbejder og yde Vejledning i saa Henseende, samt eventuelt være behjælpelige med Tilvejebringelse af Planer og Overslag for slige Arbejder. Herved skal Udvalgene særligt have deres Opmærksomhed henvendt paa Istandsættelse og Forbedringer af Medhjælperværelser“.

Under Lovforslagets Behandling her i det høje Ting gav denne Bestemmelse ikke Anledning til megen Omtale; kun det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen advarede imod, at Udvalgene blandede sig for meget i Landmændenes mere private Forhold. Det er at læse Sp. 120 i Folketingstidende 1940—41.

Jeg har i Tiden, der er gaaet siden, faaet det Indtryk, at „særlig“ Opmærksom-

hed — som det hed i Loven — har der ikke været om Medhjælperværelsernes Istandsættelse og Forbedring, hverken i By eller paa Land. Landet er det, jeg har mest Kendskab til, og de Oplysninger, jeg har kunnet faa fra Landbrugsministeriet og hos enkelte Byggeudvalgsmedlemmer, bekræfter kun min Opfattelse. Saadanne Istandsættelser har ikke haft nogen fremtrædende Plads — det er nærmest sket, naar det passede ind i anden Istandsættelse, og det er kun godt, at Værelserne saa er taget med. Men det er ikke nok, naar vi ved, at der i hver Kommune — det gælder ogsaa Byerne — er et godt Stykke Vej, inden den gældende Medhjælperlovs Bestemmelser paa dette Omraade er sket Fyldest.

Naar det er saaledes, lad os saa, hvis man nu bliver enig om at tage den nævnte Lovgivning op igen — hvad jeg haaber —, faa gjort en særlig Indsats ved at paabyde eller begunstige saadanne Arbejder. Der kan være mange Grunde for, at Medhjælperlovens Bestemmelser ikke er blevet overholdt paa dette Omraade. I mange Tilfælde vel fordi Bygningernes Gulvareal ikke uden videre tillader en Forandring. Det er vel ogsaa derfor, at Politimestrene ikke gaar haardt frem for at faa Loven respekteret, og jeg skal ikke paakalde Politiets Hjælp ved denne Lejlighed, men vil anbefale, at man gaar den her nævnte Vej og appellerer til Principalerne ved at begunstige Forbedringer af Medhjælperværelserne eller paa anden Maade søger dette Formaal fremmet. Det vilde være overmaade heldigt, om vi ved en saadan Lovgivning kunde rydde en af de værste Anstødssten bort for den kommende Revision af Medhjælperloven.

Vi kan vel vente, at denne Revision inden alt for længe vil komme, nu da denne Lov er flyttet over i Socialministeriet; jeg vil i alt Fald haabe, at vi ret snart maa se Forslag herom i Tinget.

Jeg ved meget vel, at disse Synspunkter ikke deles af alle her i Salen, fordi man mener, at Samfundet skal holde sine Fingre fra dette Forhold. Men saadan kan det ikke være. Hvor almenmenneskelige Krav tilsidesættes, som Tilfældet er mange Steder paa dette Omraade, maa vi have Lov til at sætte Fingeren, og de, der har deres Ting i Orden, bør stille sig bag os andre og støtte disse Betragtninger og ikke tage Hensyn til deres Stand.

Til Støtte for disse Betragtninger vil jeg gerne anføre følgende: Tror man ikke, at de daarlige Værelser — det gælder vel navnlig i Byerne — er en væsentlig Aarsag